

Сорок років потому

38 випуск

Вінницького медичного інституту

ім. М. І. Пирогова

1966 - 1972

8 вересня

2012 року

С СОРОКАЛЕТИЕМ ВАС, ДОРОГИЕ КОЛЛЕГИ!

**...А он, мятежный, просит бури,
Как будто в бурях есть покой...**

С волнением и трепетом душевным прочла Вашу летопись однокурсника «35 лет спустя», и возвратилась памятью в наши 70-тые. О СЕБЕ. Когда Вы были на 5-6 курсах, у меня-то всего было... 5 лет педагогического опыта. Заканчивала кандидатскую, которую защитила в ноябре 1974 г., и была молодой мама – ведь Карина родилась как раз под Новый 70-й год. На кафедре госпитальной терапии № 1 у профессора Кучука Александра Павловича мы преподавали терапию, и мои любимые военно-полевую терапию, профессиональные болезни. Жизнь кипела, осваивали новые методы, спорили на клинических разборах и патолого-анатомических конференциях. Те годы формировали в нас, преподавателях, такие глубины клинического мышления, что теперь современникам до них ...как до Луны. Ещё бы: вели палату больных 6-8 человек, консультировали в смежных отделениях больницы, вылетали по санавиации. Нам всё было доступно – любые курсы Москвы, Ленинграда, Киева, а в конце 80-х даже побывала на курсах в Новосибирске. Я с 1969 г. присутствовала на ежегодных отчетных сессиях во Всесоюзном НИИ пульмонологии в Ленинграде, или в НИИ кардиологии в Москве на их конференциях, и поселялись в г о с т и н и ц е «Россия»...

Всё это давало богатый опыт и знания, которые реализовались в высоких требованиях к профессии, и которые

хотелось передать Вам. И всё свершилось, ведь все Вы достигли своих вершин и званий, и наград. А я среди моих достижений больше всего радуюсь званию, присвоенному нам страной, – «ДЕТИ ВОИНЫ», потому что это образ: именно мы впитали в те годы все лучшие человеческие качества – порядочность, честность, взаимовыручку, трудолюбие, романтику, стремление к свершениям и неравнодушие. Несомненно, это всё тоже влияло на Ваше поколение и было основой для Ваших побед. Потому и хочу восславить наши 60 - 70-е!!!

О НАС. У нас – судьбы не «РАЗНЫЕ»!!! Меня всегда волнуют те неожиданные повороты судеб, о которых хочется сказать «НУ КТО БЫ МОГ ПОДУМАТЬ!» Да, эта непредсказуемость не однажды удивляла меня и радовала. Конечно, как можно было предугадать, что с Юрой Откаленко мы будем в одной учебной комнате, в 3-ей горбольнице на кафедре госпитальной терапии № 2, у профессора Шверды Михаила Григорьевича, заниматься со студентами в субординатуре, проводить такие интересные лекции по искусству. И теперь разделяю страсть Юрия к путешествиям. А уже в эти годы семья Откаленко мне доверила помогать их зятю Диме Дмитриеву закончить и достойно защитить кандидатскую диссертацию в 2011. Да, мы делим друг с другом «единое интеллектуальное пространство», как когда-то заметил Гете, и это замечательно. Радуюсь, что есть наш посланник, Александр Яворский среди ведущих фармакологов России, что теперь, начав с нуля после пульмонологии свой путь в клиническую фармакологию в 1992 году, мне очень дорого и близко. С Володей Швердой обсуждали последние книжные новинки. С Николаем Желибой теперь совместно вникаем в работы молодых хирургов и гинекологов на апробационном совете университета по защите диссертаций. С Людой Кульчевич встречаемся на атестационных комиссиях ВНМУ и научных форумах терапевтов. С Вадимом Постоловским «строили» наши республиканские конференции по клинической фармакологии. С Василием Нагайчуком разрабатываем новые варианты защиты от ожоговой болезни. С Ниной Стратий – оказывается, мы дважды землячки: муж мой, Марченко Геннадий Павлович с детства «Лебединский» из Сумской области, а теперь ещё и сватья моей дочери Юлии родом из нашего с. Борсков. А с семьёй Елены Самойлюк мы разминулись на 3 года: в 1976 я была у Геннадия Павловича, где врачи боролись по программам ВОЗ с остатками оспы в мире, именно в Бангладеш. И терпели, как и Вы, эти жуткие душные муссоны. Но благодаря этим

ВОЗовским программам и работе в них Геннадия, нам посчастливилось увидеть мир: Пакистан, Афганистан, Индию, на Филиппины (борьба с полиомиелитом) даже свозила обеих дочерей (теперь они – врач и педагог). А какие неожиданные встречи с коллегами случаются в районах, в любых городах с нашими винничанами-выпускниками. Весь мир видит нас и мы на виду у всех. В Ваших стихах так много обо всех гранях наших судеб славно и достойно сказано, лучше и не осмыслить.

О НАШЕМ УНИВЕРСИТЕТЕ. Теперь Вы связаны с ним через своих внуков, и можете видеть его прогресс во всём. Потому, если кто ещё не на этом пути, то нет лучшей дороги для молодых, чем в науку. У нас столько внимания им уделяют, на всех уровнях контроля, помощи и требовательности в нашем научном отделе, где имею честь представлять отдел аспирантуры, клинической ординатуры и магистратуры. Будем рады семейным династиям

Мои коллеги, сотрудники нашей кафедры клинической фармации и клинической фармакологи тоже немало усилий прилагают для её развития и звучания – этой так нужной врачам (и обделенной вниманием в Украине) динамической науке. Мы проводили уже 6 Всеукраинских конференций по клинической фармакологии, дружим с такими же кафедрами в стране и за рубежом и стремимся наполнить её нужными данными для людей.

Потому желаю Вам сохранить во внуках наш дух мятежный, уважение к Вашему прошлому, не приемля «пенсийного покоя». И конечно, долгих лет Вам, чтоб ещё больше сопротивляться веянию золотого тельца, которому мы были чужды. Спасибо.

**Зав. кафедрой клинической фармации
и клинической фармакологии, профессор
ЯКОВЛЕВА О.А.**

**Коллектив кафедры
факультетської терапії
сімдесятих років**

Короткі портрети моїх учнів - студентів

Серед тих, кого я пам'ятаю є не лише лікарі акушер-гінекологи. Так Березняк Алу Казимирівну я знаю як дочку відомого дитячого лікаря- інфекціоніста. Вона - чудовий лікар-психіатр та дружина нашого парторга університету, спортсмена -волейболіста, мого студента, всім нам відомого Михайла Березняка. В університеті ми з ним часто спілкуємось, він - доцент кафедри патологічної фізіології. У Березняків чудова донька, Олена Михайлівна, яка працює моєю колегою в обласній лікарні ім. М. І. Пирогова, грамотний, порядний, ерудований надійний акушер - гінеколог.

Добре пам'ятаю і дуже поважаю доцента кафедри нормальної фізіології, скромну, добру людину - Островську (Буреннікову) Людмилу Юріївну. Її дочка - доктор медичних наук, терапевт-кардіолог. Вони продовжують славу династію медиків Островських. А започаткували її Галина Петрівна Островська, мій вчитель з акушерства та гінекології, яка дала мені основи і навчила азів акушерства, і її чоловік - батько Людмили Юріївни. Він був талановитим організатором охорони здоров'я, головним лікарем обласної лікарні ім. М. І. Пирогова. На жаль, батьки Людмили Юріївна уже пішли у небуття.

По художній самодіяльності пам'ятаю Людмилу Баланенку, яка працює лікарем дермато - венерологом у Вінницькому обласному шкірно - венерологічному диспансері. Багато років вона була завідуючою чоловічим відділенням - симпатична жінка з чоловічим характером.

В студентські роки менше пам'ятаю, а тепер дуже добре знаю вашого однокурсника доктора медичних наук, доцента кафедри хірургії Нагайчука Василя Івановича, який є ведучим комбустіологом України, добрий як лікар - хірург і як науковець.

Багато років і тепер ми спілкуємось зі Світлою Григорівною Кочко. Вона - чудовий організатор охорони здоров'я, людяна жінка, грамотний акушер-гінеколог, а в студентські роки активна комсомолка, організатор студентського дозвілля нашого інституту в роки навчання, в той період.

Багато добрих слів можу сказати за мого сусіда по клініках - доктора медичних наук, професора, завідувача кафедрою загальної хірургії - Желібу Миколу Дмитровича, життя якого з ранніх років схоже на моє, а тепер нас поєднує хобі - рибалка та інше... Він - активний член Вченої Ради, добрий, ерудований співбесідник і гарний сім'янин.

Добре знаю подружню пару доцента Шевні Петра Семеновича. Він хірург, який нам, акушер-гінекологам, нерідко допомагає в складних ситуаціях. В студентські роки я його не запам'ятав, а тепер часто і добре спілкуємось. Багато років спільної нелегкої акушерсько-гінекологічної праці ми проводили з нашим грамотним начмедом, організатором акушерсько-гінекологічної служби в пологовому будинку №1 м. Вінниці, дружиною доцента Шевні П.С. - Леонілою Іванівною, яка, на превеликий жаль, в цьому році пішла із життя. Жоден консилиум або ургентна операція в пологовому будинку не проходили без її участі. Леоніла Іванівна була вимоглива, але справедлива, в роботі не «тліла», а «горіла», віддавалась організації служби в пологовому будинку. Нехай земля їй буде пухом.

З радістю зустрічаюсь і спілкуюсь з Віктором Олексійовичом Гайдуковим, який багато зробив для охорони здоров'я Вінниці та області. Не буду перераховувати його професійні та організаційні здобутки, але зазначу, що, як лікар акушер - гінеколог, він плідно працював в усіх напрямках, де його зустрічала доля. А тепер він є заступником

директора музею М.І.Пирогова, і я думаю, що у Віктора Олексійовича ще є «порох у порохівниці», і свій вагомий внесок він залишить і на цій посаді.

Моя колега по пологовому будинку № 1 - лікар акушер-гінеколог Ковальська Наталія Опанасівна така ж активна, як і в студентські роки. Нас об'єднує не лише професія лікаря акушер-гінеколога, а також те, що ми обоє багато років любимо моржування, що загартувало Наталію Опанасівну, і вона залишається оптимісткою і активною людиною.

Прекрасним був ваш курс, багато чого Ви досягли в практичній роботі, а також є немало і науковців. Всі разом прославляють своєю працею не лише наш рідний виш, а також і Україну. Нехай вам щастить в роботі, а також і в вашій плідній праці.

**Ваш бувший молодий викладач,
а тепер д.м.н., професор кафедри
акушерства та гінекології № 1
Борис Федорович Мазорчук.**

НАША ДОПОМОГА

Щедро вродили яблука в садах радгоспу імені 50-тиріччя Великого Жовтня, що у Жмеринському районі. І ось уже більше двох тижнів студенти допомагають робітникам радгоспу у збиранні врожаю. Нам тут створено всі умови для роботи і відпочинку. Більшість студентів розміщена в новому гуртожитку.

Після напруженого трудового тижня у вихідний день рибалки-любители ідуть на ставки, а хто бажає збирати гриби, прямує до лісу.

Переважна більшість юнаків і дівчат старанно працює на збиранні яблук, але особливо своєю працьовитістю відзначається Микола Соловей. Ось уже четвертий рік він збирає яблука, маючи неабиякий досвід у цій справі. Щоденно Микола виконує визначене завдання на 170-200 процентів.

Допомагаючи працівникам радгоспу, студенти не забувають і про їх духовні запити – наполегливо готуються до концерту художньої самодіяльності, який буде дано цими днями.

**В. Гур'єв,
студент III курсу.**

Радгосп «Білки» Іллінецького району вперше приймає студентів ВМІ. В садах господарства дозрів багатий урожай фруктів, і студенти докладають усіх сил, щоб допомога радгоспу була відчутною.

Добре, зокрема, трудяться третьокурсники у відділку Верхня Кропивна. Уже 9 вересня всі виконували норми на збиранні яблук. З'явилися свої передовики. М. Слиш, М. Панасик збирають кожного дня в середньому по 150-170 кг яблук. В. Мороз та М. Мадзвик по 1120 кг. Добрі успіхи також у Віктора Гайдукова та Миколи Пароя.

Під редакцією Мороза з активною допомогою художників М. Мардзвика, В. Голікова та М. Слиша регулярно виходить стенгазета «Блискавка», в якій дотепними шаржами, карикатурами і вдалим жартами відзначаються промахи і успіхи в роботі.

Комсомольці провели бесіди з робітниками радгоспу по міжнародне становище. В клубі було дано концерт.

ДВА ЛИСТИ З ДАЛЕКОГО СИБІРУ

Здрастуйте, дорогі колеги і друзі! Прийміть великий привіт і безліч найкращих побажань від освоювачів далекого сибірського краю, краю «чорного золота», віковичних лісів, боліт і комарів – бійців студентського будівельного загону «Ластівка». Живемо і трудимося ми за 18 кілометрів від Нижневартівська, що в Тюменській області, зводимо житлові будинки для будівельників одного з найбільших в Сибіру газоперегінного заводу.

Доїхали благополучно, розташувалися добре, поступово звикаємо до ритму тутешнього життя і роботи. На будівельному майданчику вже вирости перші поверхи майбутніх будинків. Наші хлопці поступово набувають досвіду, і з кожним днем підвищується продуктивність праці, працюють вони краще і швидше. Фронт робіт достатній. Настрій у всіх добрий, члени загону трудяться дружно, всі здорові.

Погода ніби на замовлення – навіть трохи жаркувато, в палатках вдень термометр показує майже 40 градусів. Дуже багато комарів. Жартуючи, хлопці кажуть, що на квадратний метр їх припадає більше 250, а відносно мошкари, то вже й казати нічого.

Вчора у нас було свято – урочисте відкриття табору. Прошло воно добре і весело. Силами Загону організували концерт художньої самодіяльності, відбулися також спортивні змагання. Свято завершилося вечерею, під час якої були подані українські вареники із шкварками.

Ще раз великий привіт всім від бійців загону «Ластівка».

**В.Разовий,
комісар загону**

З глибокої вікової тайги сибірської, з прославленого краю Самотлорського пише рідному комітету комсомолу ваш посланець, колега по комсомольській роботі, а нині заступник командира СБЗ «Ластівка-71» з постачання (завгосп) Слава Тарковський.

В перших рядках свого листа від себе особисто і від всього загону хочу передати полум'яний комсомольський привіт всьому колективу інституту. Всіх, звичайно, цікавить, як ми тут, на землі Тюменській, завершуємо свої справи. Працюють хлопці в донедавна непрохідній тайзі. Ніби гриби після дощу, ростуть наші об'єкти. А ще зовсім недавно тут було суцільне болото, і лише зрідка тиша вікової тайги порушувалась ревінням лося або важким стогоном падаючих дерев. Тепер вузька стрічка просіки, розрізуючи густу стіну тайги, веде до того місця, де через три роки підніметься один з найбільших в країні газоперегінних заводів. Приємно і почесно усвідомлювати, що в цій справі буде і наша, нехай невелика, але вагома частка праці.

А робота кипить. Вдень і вночі ревує мотопили, важко бухає пневматичний молот, скриплять бетономішалки, шумлять вібратори, стукають сокири. Плоди нашої праці вже бачить кожний – за короткий час зведено стіни восьми важливих об'єктів, в числі яких двоповерхові службові приміщення. Роботою нашою задоволені всі.

Сьогодні у нас велике свято – день студентських будівельних загонів. Дуже приємно було отримати з інституту теплі і сердечні поздоровлення від ректорату, парткому, комітету комсомолу та профкому. На урочистій лінійці були зачитані ці поздоровлення, накази по загону. Хлопці дуже раді, що про них не забули, турбуються і надіються.

Свято студентських будівельних загонів відбувалось в Нижневартівську, за

15 кілометрів від місця нашої роботи. Учасники всіх загонів, а їх тут більше десятка, організовано і урочисто пройшли по селищу, після чого на стадіоні відбувся мітинг, де нас вітали працівники райкому партії, райкому комсомолу, зонального штабу, керівники тресту і будівельних управлінь. Кращим загонам вручалась грамота, дві з них отримав і наш загін. А потім відбулись спортивні змагання з футболу й волейболу, конкурс художньої самодіяльності. Не дивлячись на несприятливу погоду (дув сильний вітер з піском), майже всі мешканці селища прийшли на свято. Приємно, що наші хлопці стали переможцями з футболу й волейболу, вигравши у команд загону Київського інституту цивільної авіації.

Та особливий інтерес викликав конкурс самодіяльних митців. Підсумків його нетерпляче чекали не лише студенти, а й місцеві жителі. Ми виступали четвертими. Наш вокально-інструментальний ансамбль полонив усіх. Програма концерту, розрахована на тридцять хвилин, нараховувала вісім номерів, і кожен з них під час виконання супроводжувався хвилею оплесків, п'ять номерів повторювалися двічі, аплодували навіть наші суперники. Принципове журі дозволило виступати ще півгодини. І ось результат – ми зайняли перше місце, і п'ять з десяти номерів, відібраних на заключний концерт, були взяті з нашої програми. На цьому концерті ансамбль також був першим.

Ми впевнені, що добра слава про студентів з Вінниччини ще довго буде звучати на Тюменщині, адже зроблено дійсно багато хорошого.

**С. Тарковський,
студент У1 курсу педфаку**

ПОТЯГ ДО ПІСНІ

Ще під час навчання в Ямпільській середній школі № 1 Валентина Рева відзначалась своєю участю в різних гуртках художньої самодіяльності. Та найбільше любила дівчина співати. Її добре знали не лише в школі, але й у районному центрі, в багатьох селах, де Валя виступала в складі комсомольської агіткультбригади. Вона була неодноразовою учасницею оглядів-конкурсів, різних олімпіад, виступала і в Києві.

Ще в школі вона вивчала ази дошкільного виховання, часто була в дитячому садку, де проводила з дітьми цікаві заняття. Після закінчення десятирічки в 1966 році перед дівчиною постало таке знайоме для всіх питання: «А куди далі?». Довгий час мріяла про консерваторію, але любов до дітей визначила її дальший шлях – вона стає студенткою педіатричного факультету нашого інституту.

На фото: співає Валентина Горбатиук

Роки навчання в інституті – це наполеглива повсякденна праця над засвоєнням знань і навичок, необхідних майбутньому лікарю. Але, незважаючи на зайнятість, з першого і до останнього курсу Валя не розлучається з піснею. Десятки разів вдячні глядачі нагороджували її спів оплесками, всі ми були свідками того, як з року в рік вдосконалювалася її майстерність, розширювався репертуар Валентини Реви.

Тепер вона на У1 курсі, незабаром стане лікарем. У її особистій справі з'явилася коротенька заява на ім'я декана факультету про те, що в зв'язку з одруженням тепер її прізвище – Горбатиук. Побажаємо ж Валентині успіхів на фініші навчання, сімейного щастя і нових творчих удач у художній самодіяльності.

Голубые краски

Тисячи оттенков голубого
Небо разукрасили с утра,
Я еще не видывал такого
Росчерка умелого пера.

Будто бы художник постарался,
А в распоряженьи у него
Только голубые были краски,
Только голубые – и всего.

Он развел их в утреннем тумане,
Натянул на раму небосвод,
Сделал контур легкими штрихами,
Обозначил место, где восход.

Он писал размашисто и щедро,
Тисячи бросал, а не гроши,
Выворачивал наружу недра,
Поэтической своей души.

С. Шевченко,
Студент 1У курса лечфака

Весна

На осонні сушаться синиці,
Ясна й сонячна прийшла пора.
Бугу вже під кригою не спиться,
І зима попленталась з двора.

Покректала, як стара бабуся,
Та й пропала десь на неба тлі.
І летять уже додому буслі –
Наші рідні, галасливі журавлі.
Перші квіти ще морозять ніжки,
На холодній стоячи землі.

А в полях протоптують доріжки
Сонця теплі зайчики малі.

В голубинь веселу, аж до сонця,
Лине птаства пісня весняна,
Вже бруньки постукують в віконце,
Певно це прийшла до нас Весна.

Т. Сокур,
студентка У курсу

Нарешті Афанасій Іванович (В. Гур'єв) і Хівря (В. Охріменко) наодинці. Їм ніхто не заважатиме...

На фото: співає Юлія Гондова

У меня от нашей дружбы
В нижнем ящике стола
Там, где хлам лежит ненужный,
Сохранились два письма.

Две надежды, две тревоги,
Два неопытных гонца,
Бесконечные дороги
Взбаламошного юнца.

Голубые расстоянья,
Торопливые мечты,
Встречи, радости, прощанья
Между строк заплетены.

Аромат, знакомый с детства,
От него под кожей дрожь,
Вот оно, моё наследство,
А другого не найдёшь.

А другого не желаю,
Словно память ворошу,
Письма старые читаю
И ответов не пишу.

С. Шевченко,
студент 1У курса

Навчання

НАШ КОЛЯ

Так називають студенти старосту «А» потоку 1У курсу лікувального факультету Микола Кулика. Подивившись вперше на нього, можна сказати, що це небагатослівний, наче трохи відлюдкуватий хлопець. Той, хто не захоче його зрозуміти краще і глибше, може так і залишитися з таким, зовсім невириним враженням. Але, познайомившись з ним ближче, можна сказати зовсім інше. Це чуйний, добрий товариш, освічений студент.

Вже четвертий рік Микола Кулик всі екзамени складає на «відмінно», він є одним з найкращих студентів на курсі. Активно поєднує навчання з громадськими дорученнями. Сумлінно і справедливо виконує обов'язки старости потоку. Часом задумаеться: звідкіля в нього стільки енергії береться? Він завжди і всюди встигає. За весь час навчання не пропустив жодної лекції, а це допомагає йому добре знати поведінку студентів на своєму потоці, своєчасно реагувати і приймати відповідні рішення. І все це без зайвих слів, завжди спокійно і витримано, особливо тоді, коли це стосується відвідування лекцій окремими студентами.

Микола Кулик – активний учасник СНТ, його можна часто бачити на засіданні студентського наукового гуртка на кафедрі оперативної хірургії. Він мріє стати хірургом. І не здивуємось, якщо колись почуємо про хірурга Миколу Кулика. Такі наполегливі люди завжди здійснюють свої мрії.

Є в Миколи і своє улюблене захоплення – це фотографія. Його можна часто зустріти з незмінним фотоапаратом у руках.

Микола Кулик не один раз відзначався деканатом, як кращий студент на курсі. За успіхи в навчанні, за сумлінне ставлення до громадських обов'язків його нагороджено нещодавно путівкою в спортивно-оздоровчий табір.

**О. Кошляк,
студент 1У курсу.**

ТЕПЛО ДУШІ ЇЇ

Теплого червневого вечора прощалася Таня зі школою. На вулицях Арташату чулися звуки вальсу. Важко було прощатися з смуглявими юнаками сонячної Вірменії, які довгий час були подругами дівчини з України. Її кликала дальня дорога, чекали випробування.

Питання «Ким бути?» не стояло перед нею проблемою – воно було вирішено значно раніше. Усім серцем тяглася Таня Савченко до медицини.

Важко сказати, чому дівчина обрала саме цю професію. Можливо, цьому сприяло відвідування медпункту військової частини, де служив батько, капітан-прикордонник, а можливо, книги, про солдатів без зброї. Несміливою абітурієнткою вступила дівчина до морфкорпусу нашого інституту. Казковою мрією здавалася думка, що вона буде серед оцих студентів, які, сміючись, йшли назустріч.

...Сіроока, в сніжно-білому халаті, заходить вона в оточенні студентів в аудиторію, в музей, в учбові кімнати. Важко було спочатку, але настирливість і воля зробили своє: з'явилися перші п'ятірки, перші радощі, друзі.

Зараз Таня Савченко відмінниця, староста групи, спортсменка. Працює в анатомічному гуртку. І скрізь вона встигає, скрізь попереду. Поважають за це її студенти групи. Завжди одержать від неї пораду, або просто почують щире слово.

І нема сумніву, що тепло своєї душі Таня згодом віддаватиме своїм хворим.

**А. ЦАРЕНКО
студент 7 групи П курсу**

ВЧАТЬСЯ СУБОРДИНАТОРИ

Студенти 20 групи У1 курсу лікувального факультету проходять субординатуру на базі хірургічного відділення центральної районної лікарні Вінницького району. З перших же днів роботи у відділенні ми відчували себе повноправними членами колективу. Курація хворих, ургентні чергування, перев'язки, перші самостійні операції – ось далеко не повний перелік наших турбот.

Особливо успішно проходять субординатуру А. Стецюк, О. Самоїлюк, Г. Салабаєв. Маючи добру теоретичну підготовку, вони старанно оволодівають своєю майбутньою спеціальністю.

У роботі багато допомагає нам наш керівник – доцент В. М. Нечипорук. Він завжди охоче ділиться своїми знаннями, клінічним досвідом, навчає, як правильно здійснити ту чи іншу маніпуляцію, як готувати хворого до операції, не забуває про найменші дрібниці, від яких нерідко в значній мірі залежить успіх операції.

Мине зовсім небагато часу, і ми отримаємо диплом лікаря. Знання і навички, одержані під час проходження субординатури, допоможуть нам у самостійній роботі.

**А. НІКІТІН,
студент У1 курсу**

ТАКА ВОНА ЯНВАРИНА

1966 рік. Нарешті здійснилася мрія багатьох із нас – ми студенти медичного інституту. Серед «щасливчиків», як кажуть студенти, була і Январина Колобова, нині студентка четверного курсу лікфаку. Заповітна мрія бути лікарем через кілька років стане для неї дійсністю.

Ця світловолоса дівчина з Ворошиловградщини, здається, нічим не відрізняється від інших. Але її напрочуд приємна посмішка, щирі товариська розсудливість, діловитість – ось що

зумовлює велику повагу до неї однокурсників.

Профорг групи, активна учасниця художньої самодіяльності, член студентського комітету гуртожитку – це неповний перелік її громадської роботи під час навчання на першому курсі.

Через рік комсомольці курсу одностайно обирають Январину членом курсового комсомольського бюро. Вона відповідальна за академічний сектор. Знову робота в академічних групах, товариська розмова з відстаючими, засідання академсектора.

Велика громадська робота не завадила Январині займатись науковою роботою і добре вчитися. В заліковій книжці дівчини тільки 4 і 5. Ще з першого курсу вона активний член студентського наукового гуртка при кафедрі психіатрії. Любов до своєї справи, бажання бути корисною людям – стали для дівчини невід'ємною частиною її життя.

«Співчуття – любов до діла, готовність робити добро», – так говорив Даль.

Воно само по собі ніколи не приходить, а виховується, що дуже цінно для людини, яка присвячує себе медицині. Вміння жити турботами інших, любов до людей – такі чудові риси нашої Январини Колобової – майбутнього лікаря.

**П. Мосійчук,
студент 1У курсу**

ГОРДІСТЬ КУРСУ

Володимира Сорочинського добре знають в нашому інституті, і не тільки знають, а й, можна з впевненістю сказати, поважають. Знають як здібного організатора, чуйного і одночасно вимогливого товариша. Працює він в лікарні, бере активну участь в громадському житті курсу і інституту, відмінник навчання. Часом дивується: де бере час для всього. Досить розібратися хоча б одну сторону його діяльності, щоб зрозуміти неспокойну вдачу, щедрість душі, чуйність цієї людини.

З частістю справляючись з обов'язками секретаря партійної організації курсу, Володимир разом з тим не замикається лише в офіційних обов'язках. Часто робить те, що не входить в так звані «прямі обов'язки», але це складає невід'ємну рису його, як комуніста, як члена колективу, якому небайдужі інтереси цього колективу, який живе спочатку для цього колективу, а потім для себе. І те, що він робить, носить зовсім не символічний характер, а є завжди необхідною частинкою в роботі не тільки групи, а й курсу. Хочеться щоб ти, Володю, прийняв наше поздоровлення з наступаючим святом Великого Жовтня як щиро вдячність за все те, що ти зробив для своїх товаришів по групі і курсу.

А. Стецюк, студент Ш курсу.

МРІЕ АНДРІЙ СТАТИ ХІРУРГОМ

На практичних заняттях з соціальної гігієни Андрій Стецюк часто цікавиться впливом, який чинить та чи інша хвороба хірургічного профілю на соціальне здоров'я. Соціальна або суспільна оцінка здоров'я властива далеко не кожному. Проте Стецюк не просто цікавиться цією проблемою, він підкоряє її пошукам раціональних шляхів досягнення своєї мети.

Отже, Андрій прагне стати хірургом. На запитання, чому обрав саме хірургію, адже там найважче, і робота неспокійна, і слави не більше – відповідає, що не все підкоряється логіці. Він з задоволенням відзначає, що в групі троє обрали хірургію, і всі добре вчать.

Стецюк переконаний в тому, що для майбутнього хірурга головне – максимум теоретичних знань. На це його наштовхують повсякденні спостереження. Він бачив, як молодий хірург, вправляючи по Джанелідзе вивих в кульшовому суглобі, зламав хворій шийку стегнової кістки. Він забув одну деталь – необхідність наркозу при цій операції.

Більшість його колег, ставлячи діагноз, йдуть до нього шляхом співставлення конкретного випадку з тим, що вони бачили раніше. Це, так би мовити, пошуки у власному «архіві» аналогічних випадків. Стецюк обрав інший шлях. Кожний хворий має свої особливості. Саме тому майбутній лікар вважає економічним не завчати, приміром, більше оперативних способів лікування, а зосередити увагу на єднанні теоретичних основ питання. Вміння хірурга, на його думку, полягає в тому, щоб абстрагуватися від конкретного випадку і шляхом оцінки вірогідності кожного з симптомів, зупинитися на якомусь діагнозі. Іншими словами, Стецюк намагається йти не від діагнозу, нанизуючи на нього симптоми конкретної хвороби, а від симптомів, через їх вірогідність, до діагнозу.

Ні, він не ігнорує оперативну техніку. Підкоряє її знанням. Накреслив собі певне коло оперативних способів лікування, якими треба володіти, щоб здобути впевненість у собі. На четвертому курсі – всі види ін'єкцій, на п'ятому – принципові способ лікування загальної хірургії, на шостому – асистування при порожнинних операціях. На практичних заняттях часто доводиться виявляти настирливість (групи ж у нас чималенькі) для виконання наміченої програми.

Щоб боротися за чуже здоров'я, треба зміцнювати власне. Стецюк фізично гартується в секції вільної боротьби. Він уже виконав норму другого спортивного розряду. Не пропускає слушних нагод для тренування. Пам'ятаю, під час роботи у радгоспі він протестував проти використання «борцівської групи» на збиранні яблук. Вимагав важчої роботи – вантажника, або землекопа. Його прохання було задоволене.

Стецюка хвилюють не лише проблеми хірургії. Він був переможцем анатомічної вікторини, яку проводила кафедра нормальної анатомії, читає художню літературу, при можливості, виступає на історико-медичних диспутах, жваво обговорює актуальні проблеми, має власні погляди на різноманітне коло питань. Він готовий їхати туди, де буде потрібний: в село, далеко відраження – скрізь він вбачає багаті можливості для досягнення своєї мети.

О.Макаренко

На фото: чергове заняття з студентами VI курсу проводить доцент Ю. П. Кукурулоза. (На фото він другий праворуч). Фото К. Тонаря.

ВІСТІ З КЛІНІК

Заняття в 1 групі на У1 курсі розпочались з циклу фізіатрії. Місяць навчання пройшов цікаво і змістовно. За цей порівняно невеликий проміжок часу ми встигли глибше познайомитися з різними формами туберкульозу легенів. Під контролем старших товаришів вели палати хворих, встановлювали діагноз захворювання, призначали необхідне лікування. Все це сприяло формуванню нашого лікарського мислення, розширенню об'єму знань, етичному вихованню.

Теоретичним курсом і практичними заняттями керував доктор медичних наук, доцент Б. А. Березовський. Хочеться від імені всієї групи подякувати йому і всім співробітникам за отримані знання, які ми будемо використовувати в нашій майбутній практичній діяльності.

**Н. Агапова,
Ю. Монастирський,
студенти У1 курсу**

Протягом 4 тижнів студенти 20 групи навчалися на циклі онкології під керівництвом доцента М. М. Шевченка на базі кафедри факультетської хірургії. Заняття проходили цікаво. Кожен студент по кілька разів асистував на операціях.

Ми брали участь у роботі шести конференцій, на яких детально обговорювали важливі теми з онкології.

Слід сказати, що зав. кафедрою доц. І. Ф. Годлевський, завідувач відділенням обласної лікарні С. І. Баріло і доцент М. М. Шевченко завжди уважно ставилися до нас, докладно пояснювали хід складних операцій, охоче доручали різні хірургічні втручання.

**І. Закревський,
студент У1 курсу**

ПОШУК МОЛОДИХ ХІРУРГІВ

Засідання секції загальної хірургії і хірургії педіатричного факультету розпочалося в лекційному залі центральної районної лікарні Вінницького району. Гарно прибраний зал гостинно зустрів учасників студентської наукової конференції, присвяченої 50-річчю утворення СРСР.

Перед науковими керівниками секції: С.С. Забозлаєвим, доцентами В.М.Нечипоруком Ю.П.Кукурузою, Т. А. Кадошуком стояло нелегке завдання: із 13 доповідей відзначити три найкращі.

Досить цікавими були доповіді, присвячені гострому деструктивному апендициту у дітей і його ускладненням. Серед них кращою була доповідь студента У1 курсу педіатричного факультету Юрія Нікітченка на тему: «Клініка і діагностика ранньої спайкової непрохідності після апендикулярного перитоніту у дітей». Виступаючи з заключним словом, завідувач кафедри загальної хірургії проф. С.С. Забозлаєв відзначив, що з року в рік зростає кількість і якість студентських наукових робіт. Науково-дослідна робота робить ширшим кругозір студента, виховує цілеспрямованість, жагоду до пошуку нового, незвіданого.

Конференція принесла велику користь як для студентів, так і для викладачів.

**В. Підгорецький,
голова секції,
студент У1 курсу педфаку**

ПОВІДОМЛЕННЯ З КУЙБИШЕВА

На військово-медичному факультеті Куйбишевського медичного інституту навчається чимало колишніх студентів ВМІ. Лише в нашому відділенні – шість чоловік. Протягом семестра вони добре себе зарекомендували і користуються повагою серед викладачів та майбутніх військових лікарів.

Багато слухачів не тільки добре вчать, але й беруть участь у громадському житті. Наприклад, відмінник навчання А. Шуляк – учасник збірної команди міста Куйбишева з баскетболу, Г. Стельмах – комсорг відділення, учасник художньої самодіяльності, В. Романов активно працює у студентському науковому гуртку на кафедрі психіатрії.

**В. Шпонько,
слухач військово-медичного
факультету КМІ.**

Студент під час заліку:
— При роговій дистрофії у хворого ростуть копита...
Мел. О. Шпонько.

НЕЗАБУТНЄ ВРАЖЕННЯ

У вільний від засідань час поспішаю в проблемну лабораторію «Біофізика» при Ростовському ордена Червоного Прапора державного університету. Лабораторія під керівництвом відомого вченого А.Б. Когана працює над проблемами нейрофізіології, зокрема, над вивченням питань взаємодії між аналізаторними системами, а також вивченням процесів збудження на нейронному рівні. Вона займає одне з центральних місць серед лабораторій подібного типу в нашій країні. Величезне враження справило унікальне обладнання, а також сучасні методики досліджень, що застосовуються ростовськими вченими. З вдячністю згадую співробітників лабораторії, а також колектив кафедри РДМІ, що люб'язно надали мені можливість заглибитись на декілька годин в царство нейрофізіології.

**А. Морозов,
Студент 1У курсу**

КРОКУЮЧИ ВПЕРЕД

Здобутки і проблеми СНТ

Величезно у Вісній відбудові збудовано кафедру та студентський клуб міста. Обговорюючи цю тему, ми згадали і актуальні питання, а рішення цих питань стало своєрідним орієнтиром на програмні подальших дій для студентської молоді.

Важко хоронити, теплий саліс сказав на адресу студентів нашого інституту і, зокрема, студентського наукового товариства, які на сьогодні досить значно змінили у своїй роботі. Це, напевно, дуже важливо, і не можна не розуміти. Але, щоб і надалі вніти успішні результати, треба у рік допрацювати як не дуже складним чином, а й опрацювати погляд у майбутнє, зможуть до самостійно стати до своєї повсякденної роботи. Про це, зокрема, висловився перший секретар Вишнього обкому КП України А. М. Гартути.

Актів студентського наукового товариства інституту прийняв одностайно рішення — цим товариством має бути досягнуто де більших успіхів у своїй роботі. С це у нас неможливістю розв'язати, потрібно лише знайти їх, потрібно, до чого-то економічно-наукової своєї роботи і, можливо, певні довіри корективні.

Цьому, до речі, і буде присвячене найближче спеціальне засідання ради СНТ. Потрібно також докласти всіх сил для того, щоб співпрацю на якій дослухано, дати дорогу в жетт хороши-

ним планам і завданням на майбутнє. А їх дуже багато.

Ось лише деякі з них. З нових завдань року у студентському науковому товаристві планують перейти на загальну облікову систему подоби до системи комсомольського обліку. Відносно на кожного члена товариства в раді СНТ буде заведено окрему картку, на якій хрім загаломпринципів відомостей відзначатиметься участь у повсякденному житті товариства, успіхи в науковій роботі. Введення такої системи забезпечить більшу організаційну і відповідальність СНТ, дасть можливість араше боротися з так званими катунами та покладде край знеособі членів товариства.

Ще однією цікавою, на наш погляд, новиною буде введення вже надрукованих стандартних журналів роботи студентського наукового гуртка. Це дасть змогу старослам білим організовано та цілеспрямовано проводити свою роботу. Намічається й ряд інших нововведень. Сподіваємося, що вони будуть успішними.

Віримо, що, користуючись постійно відгукуючи в своїй роботі з боку ректорату, парткому та громадських організацій, досягнемо нових, ще більших успіхів на честь і славу своєю рідною інституту.

**А. МОРОЗОВ,
студент VI курсу, голова ради СНТ.**

Гуртківці за науковою роботою на кафедрі нормальної анатомії. Фото С. РАЗНА.

НЕЗАБУТНІ ДНІ

Нещодавно делегація студентського наукового товариства нашого інституту і складі керівника делегації — наукового консультанта товариства проф. Н. І. Тумашової, голови СНТ інституту А. Морозова та студентів Т. Степананко, Н. Чистякової, Ю. Єпішина повернулася з 1У Всесоюзної наукової студентської конференції, яка відбулася в м. Мінську. В цьому номері друкуємо розповідь А. Морозова про конференцію.

...На секції суспільних наук було заслухано 34 доповіді, представлених з 24-х медвузів країни. Серед них — доповідь студентки нашого інституту Т. Степананко, присвячена вивченню важливих медично-економічних питань. Вся наша делегація прийшла на це засідання, щоб «поболіти» за свого товариша. Проте, наші хвилювання виявились марними. Тетяна чітко і надзвичайно зібрано виступила, заслуживши загальне схвалення...

З радості і гордістю почули ми звістку про те, що робота студентки нашого інституту Тані Степананко «Про економічний зміст послуги лікаря», виконана нею на кафедрі історії КПРС і політекономії, зайняла друге місце.

В роботі студентської наукової конференції, яка відбулася в Ростовському медичному інституті, брали також участь студенти нашого інституту О. Коник, Ю. Казаков, Г. Ковтуненко та автор цих рядків. Крім нас, вінничан, гостями на конференції були студенти з Воронежа, Краснодару, Тбілісі, Волгограда. Спільність інтересів швидко здружила нас — гостей і господарів конференції. Після успішно зроблених доповідей ми познайомилися з містом, медінститутом, його фізіологічними лабораторіями особливо цікаво було нам при відвіданні кафедри госпітальної хірургії. Ми могли особисто побачити те, про що лише чули або читали, порівнювали методи лікування з нашими на кафедрі госпітальної хірургії

**М. Мулик, студент У1 курсу.
Фото автора**

РОСТЕ, МІЦНІЄ СНТ

Пленарне засідання підсумувало роботу конференції. На ньому було заслухано шість доповідей з суспільно-економічних та історико-медичних досліджень наших студентів. Гуртківці у своїх виступах розкривали ідеологічні, економічні та моральні сторони в діяльності КПРС.

Присутні з інтересом вислухали доповіді А. Мирзюнова «До історії видатної праці І. М. Селецького «Рефлекси головного мозку»; студентки 4 курсу А. Селецької «КПРС про роль морального фактора в будинності комунізму» та студентки V курсу Т. Степананко «Економічний зміст медичного обслуговування». Молоді дослідники вдало використали історичний та соціологічний методи дослідження, висловили свої оригінальні думки з приводу поставлених тем. Виконаві праці здобули високу оцінку проф. Л. Г. Лекарева, який взяв участь у їх обговоренні.

Росте, міцніє СНТ інституту. Науковий консультант товариства проф. Н. І. Тумашова завдала такі дані: в 1968 році на загальноінститутській конференції було заслухано 33 наукові доповіді, а далі відповідно: 1969 р. — 42, 1970 — 102, 1971—169 (1). Майже не зустрічається рефератів, дослідження мають оригінальний, експериментальний характер. Чимало з них є фрагментами майбутніх кандидатських дисертацій і виконуються відповідно до загальної наукової тематики кафедр.

Виникла секція з доповідями на іноземних мовах. Якісний та кількісний ріст нашого СНТ зумовлений перш за все покращанням організаційної роботи в самому товаристві. Тут є енергійна група справжніх ентузіастів. Наукові студентські гуртки кафедр очолюють здібні студенти, більшість з яких невпинково вибрала шлях у науку.

Молоді науковці отримують значний добру пораду з боку наукового консультанта проф. Н. І. Тумашової та інших вчених. Значно зріс авторитет СНТ в інституті. Ректорат виділяв для товариства добре приміщення. Вперше за багаторічну історію СНТ у дні роботи конференції її учасники були звільнені від занять. Комітет комсомолу в цьому році відзначив 40 доповідачів першими преміями, 37 — другими, 23 — третіми.

Міцніють міжвузівські зв'язки СНТ. У цьому році в роботі конференції взяли участь на-

РОЗМОВА ПРО СПОРТ

Хто з нас ще з дитинства не захоплювався дужими і гарними м'язами спортсмена, його легкою і вільною ходою, впевненими і рішучими рухами? Але бути спортсменом – це не так просто, як здається спочатку. Тут потрібна праця, наполегливість, уміння поєднувати заняття спортом з навчанням. Саме про розвиток студентського спорту йшла мова на засіданні секції фізичного виховання і спортивно-масової роботи. Засідання відбулось в приміщенні Київського інституту фізичної культури. Розмова вийшла щира і відверта. Ось основні питання, на яких особливо зосереджувалась увага: масовість занять спортом; робота по оздоровленню студентів; участь студентів у будівництві спортивних баз і майданчиків; як краще поєднувати заняття спортом і навчання тощо...

Л. Кульчевич,
студентка Ш курсу

НА ЗАСЛУДЕНИЙ ВІДПОЧИНОК

В квітні 2012 року пішов на заслужений відпочинок Лукашевич Леонід Дмитрович, який працював завідувачем відділу кадрів в міністерстві охорони здоров'я Узбекистану. Ось як про нього писали в адресі з нагоди 70-ти річчя: «46-річний стаж роботи в охороні здоров'я, з яких 33 роки Ви працювали в Центральному апараті Мінздраву, дозволив Вам придбати практичні навички та уміння лікаря та досвідченого кадровика. Саме тому для Вас любий труд в нашій системі знайомий, значущий та поважний. В цей день не можна не висловити щирого захвату тим, що за минулі роки доля дала Вам можливість спільної роботи з 6 міністрами та 32 заступниками міністра охорони здоров'я, 98 начальниками управлінь і відділів. За цей час 14 разів змінювалась структура Міністерства охорони здоров'я, змінилось біля 7000 керівників номенклатури. З метою надання практичної допомоги закладам охорони здоров'я, підготовки матеріалів для колегій та з іншими дорученнями керівництва Ви здійснили більш ніж 300 виїздів в регіони республіки. І це, безперечно, є наслідком Вашої самовідданої праці, постійного прагнення до удосконалення накопичених знань та дивовижної працездатності».

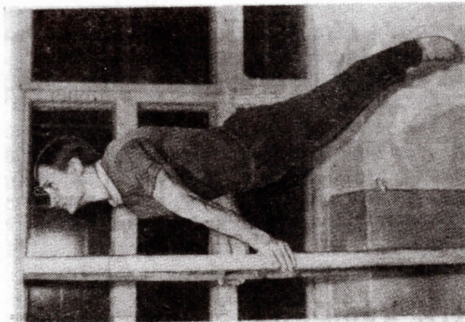
В АВТОМОТОГУРТКУ

Кожного понеділка і середи в одну з аудиторій морф. корпусу поспішають студенти різних курсів та викладачі. Вони готуються стати водіями автомобілів та мотоциклів.

Для роботи автомотогуртка створена добра матеріально-технічна база: є відмінно обладнаний автоклас, достатня кількість наочних приладь тощо. Заняття проводять висококваліфіковані викладачі.

В даний час на курсах навчаються 50 чоловік. Добрих успіхів домоглися В. Покало, Р. Маковський, О. Білик, О. Самоїлюк, А. Олійник та інші. Очепеться висловити вдячність керівнику курсів М. М. Дубовому, який цікаво й захоплює, з глибоким знанням справи проводить заняття, нашим інструкторам по водінню автомобілів і мотоциклів.

Р. Яроцький,
В. Сорочинський,
студенти У1 курсу

Студента ІІ курсу лікафу Петра Лавренюка часто можна зустріти в спортивному залі. Він тренується регулярно, наполегливо вдосконалюючи спортивну майстерність.

Фото К. Токаря

ПЕРШИЙ ДЕРЖАВНИЙ

Швидко сплинули роки навчання в інституті. Настав час звітувати про набуті знання та навички перед державою, авторитетною комісією.

Перший екзамен - іспит на ідейно-політичну зрілість майбутнього лікаря, на його знання законів діалектичного матеріалізму і уміння застосувати їх на практиці.

...Восьма година ранку, хвилюючі святкові хвилини – перший державний. Оволодівши собою, у відповідальній обстановці студенти перших двох груп успішно витримали це випробування. Особливо глибокими та змістовними були відповіді студентів Н. Слободянюк, С.Свіридова, Г. Задорожньої, Ю. Головцева, Л. Куревіної, О. Дибської, Л. Петренка та інших.

М. Романенко, Г. Аксєнгорова,
студенти 1У курсу

ПОСЛАНЦІ ІНСТИТУТУ

Галина Леонідівна Горнова – студентка Ш курсу лікувального факультету. Народилася в 1948 році на ст. Корфовська Хабаровського краю в родині військовослужбовця.

В 1966 році Г. Л. Горнова успішно витримала конкурсні іспити і була зарахована на перший курс лікувального факультету нашого інституту. Відмінне навчання вона вміло поєднує з активною участю в громадському житті інституту. Їй призначена стипендія імені М. І. Калініна.

За активну участь в художній самодіяльності неодноразово нагороджувалась грамотами і дипломами. Колектив працівників і студентів інституту одностайно висунув Галину Леонідівну Горнову кандидатом у депутати до Вінницької міської Ради депутатів трудящих по виборчому округу № 92.

На фото голова державної комісії з прийому кандидатів у депутати до Вінницької міської Ради депутатів трудящих Г. Горнова.

Пацюк Валерій Федорович - чемпіон світу з настільного тенісу серед лікарів на XXV Світових Медичних іграх (2004 рік, Гармиш – Пяттеркхен, Баварія, ФРГ).

До нових зустрічей!!! Оргкомітет

